22/09/2020

Για την πολύκροτη φωτογραφία: “Άδειασε η ψυχή μας;”

/ Επικαιρότητα

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλοχίου

«Ακούει κανείς πως πονάω
Ακούει κανείς κι ας μη μιλάω
Ακούει κανείς την καρδιά μου
Ακούει κανείς τη μοναξιά μου»
(Γιώργος Αλκαίος)

«Άδειασε η ψυχή μας» ένα από πολλά σχόλια σε ανάρτηση φωτογραφίας που απεικονίζει μια μεγάλη αλήθεια. Που οδηγήσαμε την ζωή και την κοινωνία μας, με τις επιλογές και τη στάση ζωής που τόσο αβασάνιστα, άκριτα και ανόρια υιοθετήσαμε. Τρόπο ζωής, νοοτροπίες, που κληροδοτούμε στις σημερινές και επόμενες γενιές. «Μια φωτογραφία, χίλιες λέξεις», λένε. «Μια φωτογραφία, χίλιες

αλήθειες», θα μπορούσε να πει κανείς παραφράζοντας και βλέποντας την φωτογραφία αυτή.

Στην καρδιά της Αθήνας, στην γωνία ενός δρόμου ένας κατατρεγμένος συνάνθρωπος μας, άστεγος – ξαπλωμένος στην άκρη του δρόμου με τα χέρια απλωμένα, που κανείς δεν γνωρίζει το πώς και το γιατί, και μια επιγραφή σε ένα κομμάτι από χαρτόκουτο: «Και έτσι ξαφνικά, βρέθηκα στον δρόμο. Παρακαλώ βοηθήστε με. Ευχαριστώ». Δίπλα του και, σε απόσταση αναπνοής όντως, μια άλλη εικόνα: Το.. κυνήγι του ονείρου! Ένα ολόκληρο συνεργείο φωτογραφίζει στην αναζήτηση… στάρς και μοντέλων! «Μια φωτογραφία πληγή», σχολίασαν κάποιοι.

Δεν θα σχολιάσουμε και δεν θα κρίνουμε κανένα. Εξάλλου, οι φτωχές μας αυτές σκέψεις, δεν επιζητούν την στοχοποίηση κανενός, πολλώ δε μάλλον νέων ανθρώπων που κυνηγούν το.. όνειρο! Όμως δεν μπορούμε να κρύψουμε την απορία και τον προβληματισμό μας για όλο αυτό που συμβαίνει γύρω μας και ανάμεσα μας. Ποιο; Μια κοινωνία να δυσανασχετεί και να απορεί βλέποντας, αποτυπωμένη σε μια φωτογραφία, επιλογές ζωής που ή ίδια επέβαλε και ακολουθεί. Γιατί, αλήθεια, απορούμε και διαμαρτυρόμαστε; Εμείς δεν οδηγήσαμε τα παιδιά μας, την ζωή μας, την κοινωνία στο σύνολο της, σε όλο αυτό που βλέποντας το σε μια φωτογραφία λέμε ότι δήθεν μας ενοχλεί; Γιατί δεν μας ενοχλεί το γεγονός ότι τα παιδιά μας, θυσία στο βωμό της τηλεθέασης και των αριθμών στα… μεγάλα κανάλια, γίνονται θύματα και τροφή του συστήματος; Γιατί δεν μας ενοχλεί που, απογυμνώνοντας τις ψυχές και τις καρδιές τους, οι… παραγωγοί των «ευκαιριών» τα προσφέρουν θήραμα στην αδηφαγία της περιέργειας και της ικανοποίησης των κατώτερων ενστίκτων; Γιατί δεν διαμαρτυρόμαστε, ως πρόσωπα και ως η κοινωνία, όταν βλέπουμε τα παιδιά μας στο… κυνήγι του ονείρου, να εκτίθενται στην αδηφαγία του κοινού και των αριθμών, αποκαλύπτοντας τα μύχια της ζωής τους; Να απογυμνώνονται, να γίνονται ράκος ψυχολογικά και στο τέλος.. αφού έχουν εκτεθεί, τι κάνει η παραγωγή της εκπομπής και μαζί όλοι εμείς; Αφού.. εμείς αποτελούμε αυτό το.. κοινό. Μια αγκαλιά!, ένα φιλί!, ένα χτύπημα στην πλάτη! και… με περισσή υποκρισία δήθεν καταδικάζουμε τα αίτια που τα οδήγησαν στις όποιες συμπεριφορές τα έχουν πληγώσει και πονέσει. Τι υποκρισία αλήθεια; Και μετά… απορούμε και διαμαρτυρόμαστε! Ποιος φέρει, εάν όχι εμείς, ευθύνη για όλο αυτό που λέμε ότι μας ενοχλεί και διαμαρτυρόμαστε; Ευθύνη προσωπική, ευθύνη θεσμική, ευθύνη κοινωνική;

Τι υποκρισία, να γίνεται τόσος θόρυβος που τόλμησε ένας Υπουργός να πάει να κοινωνήσει των Αχράντων Μυστηρίων! «Δεν πήρε, λέει, τα κατάλληλα μέτρα»! Δηλ. τι έπρεπε να κάνει την ώρα της Θείας Κοινωνίας; Να κοινωνήσει πάνω από την μάσκα! Τι υποκρισία, να γίνεται τόσος λόγος και σχολιασμός όταν ένας άλλος Υπουργός ένιωσε την ανάγκη να υποκλιθεί σε έναν σεβάσμιο γέροντα, Κληρικό της Καρδίτσας, μετά από μια δύσκολη διάσωση, και να αναγκάζεται (ο Υπουργός) να διαψεύδει ότι

φίλησε το χέρι και απλά ασπάστηκε το ράσο! Και να εστιάζουν, να γίνεται τόσος λόγος εάν φίλησε το χέρι ή το ράσο και ότι δεν φορούσαν, λέει, μάσκες μετά από μια τόση δύσκολη και επικίνδυνη διάσωση! Αυτό είναι το πρόβλημα της Ελλάδας; Εάν κοινώνησε ένας Υπουργός και αν ασπάστηκε το χέρι η το ράσο ενός σεβάσμιου Κληρικού που τον σέβεται και τον τιμά όλη η Καρδίτσα ένας άλλος; Τελικά… μάλλον δεν φταίνε οι μάσκες οι ιατρικές που, όπως οι ειδικοί αποφαίνονται, συμβάλλουν στην προστασία και διαφύλαξη της υγείας και της ζωής, ως δώρο Θεού. Οι… άλλες μάσκες, τα προσωπεία που φαίνεται να καλύπτουν τις ψυχές και τις ζωές μας, την κοινωνία μας, ευτυχώς όχι στο σύνολο της, αυτές είναι οι επικίνδυνες και, μήπως, αυτές θα πρέπει να αποβάλλουμε;

«Οδεύουμε προς το τέλος του πολιτισμού σε μερικές γενιές. Ο σύγχρονος πολιτισμός, η ίδια η ζωή, έχει χάσει τις αξίες του. Κυριαρχείται από το χρήμα, την οικονομία», θα πεί με έμφαση ο Γάλλος Νομπελίστας της Ιατρικής Luk Montagnier. Εάν ο λόγος αυτός αληθεύει, διερωτώμαι και σκέφτομαι: Εγώ, εσύ, ο καθένας μας δεν φέρει την δική του ευθύνη για.. «το τέλος του πολιτισμού»; Αυτή η φωτογραφία που κάποιοι την ονόμασαν «πληγή», μήπως, τελικά, αποτυπώνει το τέλος αυτού του πολιτισμού; Όχι, απαντά συνομιλητής μου. Δεν είναι αυτή η Ελλάδα! Δεν είναι αυτός ο πολιτισμός μας! Άλλη η.. «στόφα» η δική μας! «Δες μια άλλη φωτογραφία», μου λέει. Δείχνοντας μου μια άλλη, όντως συγκλονιστική και συγκινητική φωτογραφία. Πάλι από την Καρδίτσα. Τον τόπο που λαβώθηκε τόσο πολύ από την πρόσφατη θεομηνία. Εκεί σε ένα μικρό χωριό, την Οξυά, μια ηλικιωμένη γυναίκα που μόλις έχει απεγκλωβιστεί, κατεβάζοντας την οι διασώστες από το ελικόπτερο άρχισε να κερνάει λουκούμια, τα οποία είχε πάρει από το σπίτι της εγκαταλείποντας το! Κέρασε τους πιλότους και μετά όσους βρίσκονταν στο γήπεδο που, με αγωνία, περίμεναν την διάσωση εκείνης και της κόρης της! Ανάταση-μεγαλείο ψυχής! Μου θύμισε μια άλλη γερόντισσα. Αυτή την γιαγιά στα Καρδάμυλα της Χίου που είχε πάρει στην αγκαλιά της ένα νήπιο και το τάιζε γάλα, μετά από θαλάσσια διάσωση από πνιγμό, από το εμπόριο ψυχών της Μεσογείου.

Τελικά… ποια από τις δύο αυτές αλήθειες της ζωής μας αντιπροσωπεύει; Ως πρόσωπα, ως κοινωνία, ως λαός; Και ποιός, αλήθεια, φέρει την ευθύνη; Εγώ η οι… άλλοι; Αναζητώ και, νομίζω, βρίσκω την απάντηση στα λόγια του μεγάλου Ν. Καζαντζάκη: «Ν΄ αγαπάς την ευθύνη, να λες εγώ, εγώ μονάχος μου θα σώσω τον κόσμο. Αν χαθεί, εγώ θα φταίω».